

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαί ἄρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνός
καί εἶνε προπληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεία

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Νοεμβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον} — Ἀριθ. 44

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

Ὅπως δὴποτε, ἂν οἱ αἰχμαλωτοὶ ἤθελον νὰ μεταχειρισθῶν βίαν πρὸς ἀπελευθέρωσίν των, θὰ ἐξετίθεντο εἰς βίαιον πρᾶξιαν, τὰς ὁποίας καλλίτερον ἦτο νὰ πορῶν.

— Τὸ μόνον που εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, εἶνε νὰ ἐλθῶμεν εἰς συνεννόησιν μετὸν Μπάριμα-Καθρέπτην, καί νὰ τον παρακαλέσωμεν νὰ μας ἀποδώσῃ τήν ἐλευθερίαν.

Τῶντι, δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχον ἀκράσιν ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν Μζέλο-Τάλα-Τάλα, ἐκτὸς μόνον ἂν ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς ξένους νὰ τετιζοῦν τὸ σεπτὸν πρόσωπόν του. Ἀλλά, καὶ ἂν κατώρθωναν νὰ τον ἴδουν, πῶς νὰ συνομιλήσουν, πῶς νὰ ανταλλάξουν ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις; Οὔτε εἰς κογγικὴν γλῶσσιν δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ συνεννόησις... Ἐπειτα θὰ ἐπατιγχανον ἐκεῖνο ποῦ ἤθεσαν; Ὁ βασιλεὺς θὰ τους ἄφινεν ἐλευθέρους;

Διὰ ν' ἀπαντήσουν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν διὰ ποῖον λόγον οἱ Βάγγδοι τοὺς ἐκράτου αἰχμαλωτοὺς. Καὶ ἂν, — ἔπως ὑποπτεύοντο, — τοὺς ἐκράτου διὰ νὰ μείνῃ μυστικὴ ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον ἡ ὑπρᾶξις τῆς ἀγνώστου ἐκείνης φυλῆς εἰς τὰ βάθη τοῦ Μεγάλου Δάσου;

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Τζῶν Κόρτ, ἡ αἰχμαλωσία αὐτὴ εἰς τὸ ἐναέριον χωρίον εἶχε καὶ τὴν καλὴν τῆς ὄψιν, διότι ἐξ αὐτῆς θὰ ὄφελετο πολὺ ἡ ἐπιστήμη τῆς συγκριτικῆς ἀνθρωπολογίας, καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος θὰ συνεκινεῖτο ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν μιᾶς νέας φυλῆς. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐτελείωναν αὐτὰ ὅλα; καὶ μετ' ἵ τὸν τρόπον θάνα-

κοῖνον εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀνακάλυψιν των;

— Νὰ με πᾶρῃ ὁ διάβολος ἂν ξεύρω τίποτε! ἀπήντη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠσθάνετο ἐντὸς του τὴν κλίσιν κανενὸς Γκάρνερ ἢ Γιοσχάουζεν.

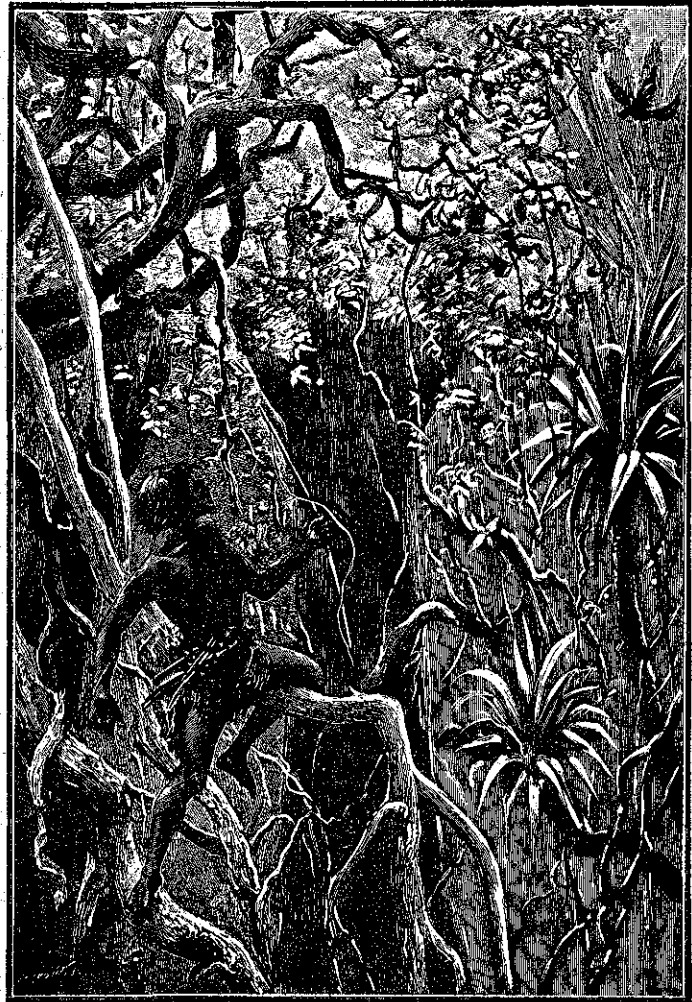
Ὅταν καὶ οἱ τρεῖς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Λάγκα, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν καλύβην των, παρετήρησαν ἐκεῖ μερικὰς μεταβολὰς, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐξέπληξαν ἰδιαιτέρως.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἕνας Βάγγδος κατεγίνετο νὰ «σιγουρίσῃ τὸ δωμάτιον», — ἂν ἤμποροῦμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν πᾶρα πολὺ εὐρωπαϊκὴν αὐτὴν φράσιν. Ἄλλως τε ὁ Τζῶν Κόρτ εἶχεν ἤδη παρατηρήσῃ, ὅτι οἱ πρωτογενεῖς αὐτοὶ εἶχον τὸ ἐνστικτὸν τῆς καθριότητος, τοῦ ὁποῖου τὰ περισσότερα ζῶα εἶνε ἐστερημένα. Ἄν εἰσιγούσαν τὰ δωμάτια των, ἔκαμναν ὁμοῦ καὶ τὴν του α λ ε τ α ν των, ὁ δὲ Λι Μάι ἦτο καθαρῶτα ἐν-

δεδυμένος. Σωροὶ χόρτου ξηροῦ εἶχον ἀποτεθῆ εἰς τὸ βάθος τῆς καλύβης καὶ ἐπειδὴ ὁ Κόρτ καὶ οἱ σύντροφοὶ του δὲν μετεχειρίσθησαν ἄλλο στρώμα ἀπὸ τῆς καταστραφῆς τοῦ κερβανίου, τοῦτο κατ' οὐδὲν μετέβαλλε τὰς ἐξείς των.

Ἐκτὸς τούτου, διάφορα ἀντικείμενα εἶχον τοποθετηθῆ εἰς τὰς γωνίας, κατὰ γῆς, διότι ἡ ἐπίπλωσις δὲν περιελάμβανε οὔτε τραπέζια οὔτε καθίσματα. — μερικὰ μόνον χονδροειδῆ σκευῆ, δοχεῖα καὶ στάμνας ἐγγχωρίου κατασκευῆς. Ἐδῶ καρποὶ διαφόρων εἰδῶν, ἐκεῖ τεμάχιον ὄρυγκος, προωρισμένον νὰ ψηθῇ ἐπὶ ἐσχάρας. Τὸ ὠμόν κρέας δὲν ἀρμόζει εἰμὴ εἰς ζῶα σαρκοφάγα, καὶ εἶνε σπάνιον νὰ εὑρῇ κανεὶς, καὶ εἰς τὰς χαμηλοτέρας βαθμίδας τῆς ἀνθρωπολογικῆς κλίμακος, ὅντα πρεσβύμενα ἀποκλειστικῶς δι' αὐτοῦ.

— Ὅποιος ἤξεύρη νὰ ἀναπτῆ φωτιά, εἶπεν ἀποφθεγματικῶς ὁ

α Κυνηγούντες κτηνά, ἐπὶ τῶν δένδρων, τὰ ἐρόνευσαν διὰ μικρῶν βελῶν, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀπετύγχανον. (Σελ. 346, στ. γ')

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: τὸ Σερπατὲν ἀντασπάζεται τὴν Πειραικὴν Νύκτα, καὶ πληροφορεῖ τὸν Μαδρον Σύννεγον διὰ τὰ μαλλιά του θὰ ἄσπρισαν ἀπὸ τὴν μεγάλῃ σέψιν νὰ εὐρῆ τὴν Ἀνέλιστον Χαρίν — τὴν Ταυριμυριμπίαν ἐρωτᾷ τὴν Ροδοστέφανωμένην Ἀγοῖζιν πῶς περᾶ εἰς τὸ Ὀδεῖον — ὁ Μινώταυρος χαιρετᾷ τὴν Ἑλένην Ἀδεργεῖν καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔλαβε τὰ δελτάριά του — ἡ Ἀφρόδισσα θάλασσα ἀσπάζεται τὴν Ἀθῶν Καρδίαν καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς — ἡ Μυστηριώδης Φύσις στέλλει μυστηριωδῶς ἐν γλυκὸ φυλάκι εἰς τὰς φίλας τῆς Μόνωσιν, Ρομαντικὴν Καρδίαν καὶ Λακίην Μαργαρίταν — ἡ Φιλόμοσος Χαλκιδεὺς χαιρετᾷ τὸν Ἀγγελον Ἀδεργεῖν, Ἐρυθρὸν Νέφος καὶ Κουασιμόδον, καὶ τον πληροφορεῖ διὰ περῶ λαμπρὰ εἰς τὴν Κέρκυραν — ἡ Μαρίδα τοῦ Βύριπου πληροφορεῖ Δημήτριον τὸν Φαληρέα, διὲ ἐπέραςε πολὺ εὐνορφα εἰς τ' Ἀμπέλια, διὲ τῶρα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πλίν καὶ τὸν χαιρετᾷ — ὁ Ἀφρικανικὸς Ἥλιος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὸ Ἐρυθρὸν Νέφος — ἡ Ἄρσις τοῦ Παρνασοῦ ἀσπάζεται τὴν Νεαράν Ὑπαρξιν καὶ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἐβενυχτίας, τοὺς ὁποῖους ἐνόησε — Θάμνρις ὁ Φιλάμμωρος πληροφορεῖ τὸ Λευκὸν Κρίνον, διὲ τὸ θυσίᾳ τὸ σημαίνει μυθολογικὴν ποιητὴν, διαγωνισθόντα πρὸς τὰς Μούσας καὶ τυφλωθέντα ὑπ' αὐτῶν — ἡ Ἑλληνοπούλα συγχαίρει τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς — ἡ Ἐσμεράλδα χαιρετᾷ τὸν Ὑποκόμητα τῆς Βραζελῶνης, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει· εἰμπορεῖ νὰ τῆς εἰπῇ τὰρικὰ του; — ὁ Μονοσάνδαλος Ἰάσον πληροφορεῖ τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, διὲ τὴν γνωρίζει — τὸ Ἄγρὸν Περιστερὰν χαιρετᾷ τὸ Ἀταθύριον Ρόδου καὶ τὸ ἐρωτᾷ πῶς εὖσθη ἀκόμη ἔχει σκοπὸν νὰ πᾶρῃ; — ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης λέγει πρὸς τὴν Βροντήν τοῦ Διὸς: ἐν καιρῷ θυέλλης τὴν ἐνοεῖ; ἀλλὰ κατὰ ὠραίαν σελήνοφώτιστον νύκτα, εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως, ἡ παρουσία τῆς τὸν ἐξέπληξεν — ὁ Παμφύλιος Κόλπος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὸν Συμφυραϊκὸν Κόλπον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: — ὁ Ἀσὴς τῆς Ἀνατολῆς μετὸν Ἐσμεράλδαν, Κεντρί καὶ Βίκτωρα Ὀγγῶ — τὸ Πράσιον Χαβίρι μετὸν Ὀρειοπόλον Ψυχῆν, Μολὼν Λαβὲ, Ναυτοπόλον τῆς Κρατῆς, Ἐσμεράλδαν καὶ Ἰδαϊκὴν Γλυ — ἡ Μεσοβρυτὴ Ἀκτὴ μετὸν Ἀθῶν Καρδίαν, Λευκὸν Κρίνον, Γλυκύλαλον Ὀνον, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν καὶ Λευκὴν δὲ Μυρῶν — ἡ Λάτρις τοῦ Ὀραίου μετὸν Μολὼν Λαβὲ, Ροδοχρῶνον Βιολλέταν καὶ Ὀρειοπόλον Ψυχῆν — ὁ Ποιὸς Εἶμαι μετὸν Λε-Λε-Χάν, Φρονῖριον τῆς Κερκύρας, Ἰδαϊκὴν Γλυκύτητα, Ποντιωνήσιον Κερκύρας, καὶ Ἄδραν τῆς Κερκύρας — ἡ Ἀντιγόνη μετὸν Συμφυραϊκὸν Κόλπον — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίης μετὸν Κόρην τοῦ Μωροῦ, Ψάραν Λουραν, Ἀγγελον τῆς Χαρίδος, Κροβίλην καὶ Ἄμα Νηρηίδος — ἡ Θερμὴ Βροχὴ μετὸν Τρελλόπειδο τῶν Ἀθηνῶν, Ζιάντιον Γυμνασίον, Ἀθῶν Καρδίαν, Χρυσὴν Βροχῆν καὶ Μαρκήσιον Βαλδουίνον — τὸ Κορινθιακὸν Κῶμα μετὸν Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων καὶ Ὑπερήφανον Ἑλληγίδα — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μετὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἐρυθρὸν Νέφος, Ταπεινὸν Γιασεμί, Μὴ μου Ἄπτον καὶ Νυκτοπόρακα — ἡ Ἐσπερία Ἄδρα μετὸν Κεμισιῶτικον Ἥλιον Μαρίαν τῶν Μεδίκων, Οὐράνιον Ὀθλον, Μὴ μου Ἄπτον καὶ Βεατρικὴν — ἡ Τσιγγαρέλλα μετὸν Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος, Ἀταθύριον Ρόδου, Μάγκα τῶν Παρισίων, Δαφροστέφῃ Ναβαρχον καὶ Μέλλοντα Δόκιμον — ἡ Ἀθῶν Καρδία μετὸν Βεατρικὴν, Λάτριδα τοῦ Ὀραίου, Κάκιαν, Τσιγγαρέλλαν καὶ Ἐσμεράλδαν — ὁ Δωρητὴς Ὀρειῶν μετὸν

Λαίμαργο Ποντίκι, Χαλκιδεὴ Διμοκοντόρον, Ἄγρὸν Περιστερὰν, Μυστηριώδη Φύσιν καὶ Νεαράν Ὑπαρξιν — ἡ Κόρη τοῦ Σερμυδῆος μετὸν Ἄδραν τοῦ Παρνασοῦ, Κελαιδίστραν, Ἰσημεριτὸν τοῦ Κόσμου, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος καὶ Ἀθῶν Καρδίαν — ἡ Κοπηλιετικὴ Κίθρον μετὸν Ἑλληνοκίην Ναβαρχίδα, Ἐβελπὴν Ἀλιδα, Ἐξόριστον Ἑλληνα καὶ Θεσσαλικὴν Ἀκτίνα — ἡ Ἀρθισμένη Ἀμυγδαλιὰ μετὸν Ἀρθισμένην Ἀμυγδαλιὰν καὶ Μικρὰν Γαλαζιανήν.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φυλάκι στέλλει ἡ Διὰπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀρθισμένην Ἀμυγδαλιὰν (σοῦ ἔστειλα τὸν Τιμοκατάλογον τῶν τόμων μου, διὰ νὰ ἐκλέξῃς καὶ νὰ ἴδῃς τὰς τιμὰς.) Στάνλεϋ (ποῦ μου γράφεις τόσα συγκινητικὰ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυριακίδου.) Πεπρωμένον (τὸ ἔλαβα.) Μυστηριώδη Φύσιν (μετὰ τὸ καινούργιον σπῆν.) Ἄδραν τῆς Κερκύρας (δὲν ἐσκέφθῃς διὲ ἡ πληροφορία σου θὰ ἐπρόσδιε τὰ ψευδώνυμα τῶν βραβευθέντων;) Μαρίδαν τοῦ Βύριπου (βραβ. ἔστειλα.) Ἀγγελον Χαρίδος (ἡ περὶ ἡ μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητὴρ διὰ τὸ Π. Πνεύματα, ὅς εἶπα πολλάκις, δὲν κρατῶ λογαριασμὸν.) Ἀφρικανικὸν Ἥλιον (θὰ ἐπρωτιμύσῃς νὰ μὴ τὸ ἀλλάξῃς.) Θάμνριον τὸν Φιλάμμωρον (ναί, εἶνε εἰς Μεσολόγγιον χαιρῶ ποῦ ἔγινες καλὰ.) Ἐρυθροῦ μὸς (ἔχει καλῶς.) Μαλθίαν Γιατράν, Ἀντιγόνην (νὰ τῆς τὸ φανερώσῃς, ἂν οὐ θέλεις, δι' ἐπισκεπητῆριον σου, τὸ ὁποῖον μου στέλλεις καὶ τὸ διαβιβάζω.) Ἀντιγόνην Ἑλληνα (καὶ ἂν ἐδουμοσιεῦθῃ ἡ πληροφορία σου, πρὶν λάβω τὴν ἐπιστολήν σου;...) Σιλὸ (ἔστειλα ἐκ νέου.) Μονοσάνδαλον Ἰάσονα (ἡ Κυριακὴ θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα.) Ἄδραν τοῦ Παρνασοῦ (ἡ περὶ ἡ: ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητὴρ, ἀλλὰ δὲν ἔχει ψευδώνυμον.) Φιλόμοσον Νεάριδα (ἔστειλα.) Λευκὴν Ἀκακίαν (ἐν μέρει ἐμάντευσε τὸ μυστικὸν τοῦ Μ. Δάσου: ὥστε, ὁ νέος βίος θάρσιον τοῦ χρόνου· καλλίτερα!) Βροντόφανον Ἀλέκτορα (ἔστειλα.) Φιλόπατριν Κερκυραϊαν (μὴν ἀπελπίζεσαι; δὲν θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου; σὺ ἀκόμη δὲν ἄρσεις!) Ἰολίαν (μὴπως ἐνόησε τίποτε ἡ Κυκλαδιὰ καὶ τὸ ἔγραψεν ἐπίτηδες;) Παμφύλιον Κόλπον, Ἀβουσιῶν Πωλεμιστὴν (ἔββαί, ὁ κ. Φαίδων τότε ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν σου, καὶ μ' ἐσιδάβατε ὅπως καὶ σὺ.) Σωτήριον Ν. Δημητριάδην (περιμύνη τὰς ἐντυπώσεις σου.) Ἰσημεριτὸν τοῦ Κόσμου, Νικόλαον Κωσταμένην (χαιρῶ διὰ τὴν γνωριμίαν.) Ἄρθος Ἑλλίδος. κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ὀκτωβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

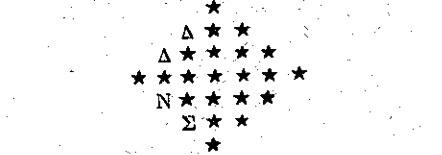
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοσιν δεκατὶ μέχρη τῆς 14 Δεκεμβρίου

Ὁ κάμψις τῶν λῶσων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύνανται γράφωμεν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαίται ἢ τῷ Γραφίῳ μας εἰς φακέλλου, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

- 494. Δεξιόγρφος.**
Εἰς κοινήν ἀντονομίαν Κάποιον πόζον θὰ προσθήσῃ, Καὶ δεδητὰ Διγυπτίαν Παρευυδὸς θάποτελῆσῃ.
- 495. Συλλαβόγρφος.**
Ἄλλον Διγυπτίον θεόν, — Ἡ βασιλεὶ ἄρχαιον, — Θὰ κάμουν ἐὰν ἐνωθῶν Σύνδεσμος μ' ἀριθμητικόν, Ἄρχει βεβαίως... νὰ εὐρεθῶν.
- 496. Ἀναγραμματισμὸς.**
Ὅταν σὲ κρατῶ, στενάθεις. Καὶ φωνάζεις: Ὄμιε! Ἄν με ἀναγραμματίσῃς, Θὰ περάσῃς ἀπὸ ἐμέ.

- 497. Ἀένιγμα.**
Ἴδου καὶ νέα ἀπορία, Ἀλλὰ... χωρὶς ὀρθογραφία:
Οὐράνιον σῶμα τ' ἀρσενικόν μου Μιὰ ἐπαρχία τὸ θηλυκόν μου Πόλις ἀρχαία τὸ οὐδέτερόν μου.
- 498. Κεκρυμένον καὶ Ἄντεστραμμένον Κυδόμενον.**
1. — Βυλόγει τὸν Θεόν.
2. — Καλοῦσι τὸν Δία πατέρα.
3. — Ὁ Ἥσιδος ἦτο ποιητὴς.
- 499. Ρόμβος.**

500-505. Μαγικὸν γράμμα.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς αἰουδιπότε γράμματος, ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
κλήμα, πόσος, πόνος, πόλος, κόρος, νόσος.

506. Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν στρατηγὸν Ἀθηναίων:
1. Οἰνοχόος. 2. Ζῶον. 3. Ἀρχαῖος ποιητὴς. 4. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 5. Ἐντομον.

507. Ἑλληνοσύμφωνον
εὐ-αεα-εο-ει-αι-υη

508. Γρήφος.
η 1 καὶ ο 1 καὶ η 6 πν αζα αντ

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευσίσης συλλογῆς τοῦ Μικροῦ Ναύτου.]

ΑΥΣΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34

382. Κάμηλος (Κᾶ, Μῆλος.) — 383. Λίαν (αἰ, ἄς.) — 384. Μῶμος· ὄμοσ. — 385. Νότος· τόνος.

386. ΜΑΡΙΟΣ 387. Κ Α Λ Α Ρ Ι Ο Ν Κ Ο Λ Π Ο Ν Ρ Ι Ο Ν Ι Ο Ν Ο Ν Σ

388. Ὁ χρόνος εἶνε χρήματα (Ἡ ἀνάγνωσις πάντοτε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, ἐναλλάξ.) — 389. ΚΝΗΜΗ-ΔΑΡΟΣ (Κλωθῶ, Ναυσικάα, Ἡρόδοτος, Μορφές, Ἡσιόδος.) — 390. Ὅτι κάμηλος θὰ το εὕρῃ. — 391. Ἡ-τιος ἴσθι ἐν πᾶσιν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάγιος θῆος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρονοῦσαι ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Οἱ στέλλοντες Εὐρωπαϊκὰ γράμματόσημα, πλὴν Γαλλικῶν, λαμβάνουν ἰσάριθμα Τουρκικὰ καυθελία ἐκδόσεως. — Grégoire J. P. Pipe-ridès, Adalia (Turquie). (B-68)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Constantin G. Pappa, Alexandria (Egypte). (B-69)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Stavros Pissaridès, Alexandrie (Egypte). (B-70)

Οἱ στέλλοντες 200, 600 ἢ 1000 ἑλληνικὰ γράμματόσημα, λαμβάνουσιν 100 διάφορα, κατάλληλα διὰ συλλογῆν. Τοὺς φίλους ἀσπάζομαι — Ἄρθος Παπαβασιλείου, Ἀθήναι, poste restante (B-71)

Τζών Κόρτ, την μεταχειρίζεται διά να ψήνη την τροφήν του. Δέν μου φαίνεται λοιπόν παράξενον, αν οι Βάγγδοι τρέφονται με κρέας ψημένον.

Πραγματικώς, έξωθεν τής καλύβης, υπήρχεν άναμμένη μικρά πυρά, ό καπνός τής οποίας ανήρχετο προς τό φύλλωμα του δένδρου, τό όποιον έσκίαζε τήν καλύβην.

Τήν στιγμήν καθ' ήν εισήλθον οι τέσσαρες, ό Βάγγδης διεκοψε τήν εργασίαν του.

Ήτο νεανίας, περίπου είκοσαετής. μ' έξυπνη φυσιογνωμίαν και με κινήματα ζωηρά. Ήδειξε διά τής χειρός τά διάφορα πράγματα, τά όποια είχε φέρη. Μεταξύ των πραγμάτων αυτών, ό Μάξ Ούμπέρ, ό Τζών Κόρτ και ό Κάμης, — φαντάζεσθε με πόσην χαράν, — είδον και τās καραμβίνας των, αι όποιαι ναί μεν ήσαν όλίγον έσωριασμένα, άλλ' ήδύνατο να καθαρισθώσιν εύκόλως.

— Καλώς τες τες παλιές μας φίληνάδες! Με τόν καιρό! έφώναξεν ό Μάξ Ούμπέρ.

— Πού θα ήμπορούσαν να μας χρησιμεύσουν πολύ, προσέθεσεν ό Τζών Κόρτ, αν είχαμε και τήν φυσιογιοθήκην μας!

— Νά την! άπεκρίθη ό όδηγός, δεικνύων τήν μεταλλίην θήκην άριστερά, πλησίον τής θύρας.

Ένθυμείσθε, ότι τήν θήκην ταύτην, καθώς και τά όπλα, ό Κάμης είχε τήν έτοιμότητα και τήν δεξιότητα να σφενδονίση επί των βράχων του φραγμαού, καθ' ήν στιγμήν ή σχεδιά προσέκρουσεν. Έκειθεν οι Βάγγδοι τα παρέλαβον και τα μετεκόμισαν εις τό χωρίον.

— Αφού μάς δίδουν όπισω τās καραμβίνας μας, παρετήρησεν τότε ό Μάξ Ούμπέρ, γνωρίζουν άρά γε εις τί χρησιμεύουν τά πυροόπλα όπλα;

— Άγνωσά, άπεκρίθη ό Τζών Κόρτ· φαίνεται όμως να γνωρίζουν, ότι δεν έχουν τό δικαίωμα να κρατήσουν ξένον πράγμα, και αυτό ήδη μαρτυρεί ύπερ τής ήθικότητός των.

— Αδιάφορον ή έρώτησις του Μάξ Ούμπέρ δεν έπαυε να είνε σπουδαία.

— Κέλλο!... Κέλλο!

Ή λέξις αυτή άντήχησε καθαρώτατα και έπανειλημμένως, ό δέ νεαρός Βάγγδης, προφέρων αυτήν, ύψωνε συγχρόνως τήν χείρα μέχρι του μετώπου του και ήγγίξε τό στήθος του, ως εάν ήθελε να εΐπη:

— Ό Κέλλο... είμαι εγώ!

Ό Τζών Κόρτ έσκέφθη ότι τούτο θα ήτο τό όνομα του νέου του ύπρετου, και πραγματικώς, όταν τό επανέλαβε και αυτός, ό Κέλλο εξεδήλωσε τήν χαράν του διά παρατεταμένου γέλωτος.

Διότι έγελοΰσαν οι πρώτογενείς ού-

τοι, και ήτο άξιοσημείωτον τό πράγμα, υπό ανθρωπολογικήν έποψιν. Τφόντι, δΰδεν όν κατέχει τήν ιδιότητα ταύτην, εκτός του ανθρωπου. Μόνος ό ανθρωπος είνε ζφον γελαστικόν. Ίχνη γέλωτος, ή μάλλον μειδιάματος, παρετήρηθησαν και εις μερικά εκ των νοημονεστέρων ζφών, εις τόν σκύλον παραδειγματος χάριν. Αλλά τό μειδιάμα των ζφων εκδηλοΰται άπλως εις τούς όφθαλμούς και ίσως εις τήν γωνίαν των χειλέων, δεν έχει δέ καμμίαν σχέσιν με τόν γέλωτα, με τόν καγχασμόν τόν ανθρωπινον.

Έκτός τούτου, οι Βάγγδοι δεν είχαν και έν άλλο ένστικτον, κοινόν σχεδόν εις όλα τά τετράποδα: να όσφραίνωνται δηλαδή τά τρόφιμά των πριν τά βάλουν εις τό στόμα, και να αρχίζουν από εκείνο τό όποιον τοίς άρέσει περισσότερο.

Ίδου λοιπόν υπό ποίους όρους έμελλον να ζήσουν οι δύο φίλοι, ό Λάγκας και ό όδηγός. Ή καλύβη εκείνη δεν ήτο φυλακή. Ήδύνατο να έξέρχωνται και να εισέρχωνται κατά βούλησιν. Μόνον να φύγουν από τό Νγκάλα θα τοίς ήτο άπηγορευμένον, — περί τούτου ήσαν βέβαιιοι, — εκτός αν έλάμβανον τήν προς τούτο άδειαν από τήν Αύτου Μεγαλειότητα, τόν Μξέλο-Γάλα-Τάλα, τόν Μπάρμαν με τά γυαλιά... Όπωςδήποτε, τούλάχιστον προς τό παρόν, έπρεπε να ύποταχθούν εις τήν τύχην των αοογγύστωσ, και να πορασίουν να ζήσουν ειρηνικώς εις τό έναέριον εκείνο χωρίον.

Άλλως τε, υπό μίαν έποψιν, ή τύχη των δεν ήτο και τόσοσ δεινή, διότι οι Βάγγδοι έφαινοντο ήμεροί, άγαθοί, ειρηνικοί, και όλιγώτερον περιέργοι από οιοδηδήποτε των άγρίων λαών τής Αφρικής ή τής Αυστραλίας. Τφόντι, ή παρουσία δύο λευκών και δύο ίθαγενών του Κόγγου, δεν τους εξέπληττεν όσον θα εξέπληττεν ένα άγριον τής Αφρικής. Τους άφινεν άδιαφόρους, και δι' αυτό δεν είνοντο διόλου άδιάκριτοι και όκληροί. Έφαινοντο άπηλλαγμένοι από τό έλάττωμα άλλων λαών, και πολιτισμένων άκόμη: τήν περιέργειαν. Δεν έχασαν με τό τίποτε, δεν ήσαν διόλου κεραινοί.

Άκροβάται όμως πρώτης τάξεως! Ήτο θαυμαστά ή αληθώς ή εύκίνησια, με τήν όποιαν άνερχιζώντο εις τά δένδρα, έπηδοΰσαν, ήταντο μάλλον, από κλάδου εις κλάδον, κατήρχοντο ή ανήρχοντο τήν μεγάλην κλίμακα του Νγκάλα. Καγείσ εύρωπαίος δεν θα ήδύνατο να συγκριθί προς αυτούς κατά τήν γυμναστικήν δεξιότητα, και θα ήσαν ικανοί να καταισχύουν οιοδηδήποτε ακροβάτην εξ επαγγέλματος.

Έκτός των φυσικών τούτων προτερημάτων, οι Βάγγδοι διεκρίνοντο και διά τήν σκοπευτικήν των δεινότητα.

Κυνηγοΰντες πτηνά, επί των δένδρων, τα έφόνευον διά μικρών βελών, τά όποια οΰδέποτε απέτογγανον. Τήν αυτήν εϋστοχίαν βεβαίως θα έπαδεικνυον, όταν εκυνηγοΰσαν δορκάδας, άλλκας, αντιλόπας, ίσως δε και βουβάλους ή ρινοκέρους εις τās γειτονικάς λόχμας. Έκει ό Μάξ Ούμπέρ επεθύμει πολύ να τους συνώδεσε, τόσοσ διά να θαυμάση τήν κυνηγετικήν των δεξιότητα όσον και διά να ποπειραθί καμμίαν δραπέτευσιν.

Ναί, οι αίχμαλτωι άλλο δεν έσκέπτοντο, είμή πώς να δραπετεΰσουν. Άλλ' ή φυγή δεν ήτο δυνατή παρά διά τής κλίμακος, και επί τής ανωτάτης βαθμίδος ήταντο πάντοτε φρουροί, ένοπλιοι Βάγγδοι, των όποιων θα ήτο δύσκολον να διαφύγουν τήν άγρυπνον προσογήν.

Πολλάκις ό Μάξ Ούμπέρ επεθύμισε να πυροβολήση κατά των πτηνών, τά όποια ήσαν άφθονα επί των δένδρων, και εκ των όποιων οι κάτοικοι του έναερίου χωρίου έκαμαν μεγάλην κατανάλωσιν. Αλλά καθημερινώς παρείχετο εις τούς αίχμαλώτους άφθονον θήραμα, και προπάντων κρέας διαφόρων αντιλόπων, όρυγκος, ίνγιάλας, βάτερμποκ και άλλων, άφθόνων εις τό δάσος του Ούμπάγκη. Ό ύπρετής των Κέλλο δεν άφινε να τους λείψη τίποτε. Καθημερινώς άνενέονε τήν προμήθειαν του ύδατος διά τās ανάγκας του νοικουριού, και τήν προμήθειαν των καυσοξύλων διά τήν διατήρησιν τής έστίας.

Άλλως τε, μεταχειριζόμενοι τās καραμβίνας ως κυνηγετικά έπλα, θάπεκαλύπτον οΰτω τήν δύναμιν των, και ήτο να τήρουν τό μυστικόν τούτο, και δοθεισης ευκαιρίας, να τās χρησιμοποιήσουν ως όπλα έπιθετικά ή άμυντικά.

Εις τούς αίχμαλώτους έδίδετο κρέας, διότι και οι Βάγγδοι επίσης έτρέφοντο διά κρέατος, εΐτε ψητού επί ανθρακιάς, εΐτε βραστοΰ έντός πηλίνων άγγείων κατασκευαζομένων ύπ' αυτών. Τούτο μάλιστα έκαμνε και ό Κέλλο διά λογαριασμόν των, δεχόμενος να τον βοηθί ό Λάγκας. Όσον διά τόν Κάμην, οΰτος δεν κατεδέχετο, έν τή υπερηφανεΐα του ως ίθαγενούς, να γίνη βοηθός ενός μαγειρου Βάγγδου!

(*Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ό χειρότερος κουφός είνε εκείνος που δέ θέλει νακούση.

Και τόν πηλό τόν δέρνουνε. Να γίνη κεραμίδι. (Παροιμία)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΣΣΑΡΕΣ
Καλλιτεχνικά
Εκθέσεις
εις τās Αθήνας και

εις διάστημα όλίγου καιρού! Ου όμολογήσετε ότι είνε πολύ, ότι είνε πάρα πολύ εκπληκτικόν και άπρόοπτον τό φαινόμενον, διά μίαν πόλιν, περι τής οποίας επιστεΰετο έως τώρα ότι δεν έχει καλλιτεχνικήν κίνησιν.

Ή πρώτη διοργανώθη υπό τής Έταιρείας των Φιλοτέχνων, εις τό Φάληρον, εις τās αίθουσας του μεγάλου νεοκτίστου Ξενοδοχείου «τό Άκταΐον». Συνεκέντρωσε και αυτή άρκετούς ζωγράφους και πολλούς έρασιτέχνας, επέδειξεν όλίγα καλά έργα, εκίνησε κάπως τήν προσογήν του κοινού, αλλά δεν είχε βέβαιια τήν επιτυχίαν των άλλων.

Ή δευτέρα είνεν εις τήν αίθουσαν του περιοδικού «Παναθηναϊα», τό όποιον συχνά κάμνει μικράς Εκθέσεις, άποτελουμένας εκ των έργων ενός μόνοσ καλλιτέχνου. Και αυτήν τήν φοράν ήτο ή ζωγράφος δεσποινίς Κλεονίκη Ασπριώτου, ή οποία εξέθεσεν εις τήν αίθουσαν του περιοδικού όλα τής τά έργα, προσωπογραφίας προπάντων, μεταξύ των όποιων έθυμάσθησαν πολλά. Οΰτως ή εκθεσις των «Παναθηναϊων», τήν όποιαν πολλός κόσμος επεσκέφθη, — έμεινεν άνοικτι όλον τόν Οκτώβριον, — άπεκάλυψε τό τόλαντόν μιας έλληνίδος ζωγράφου διακεκριμένης, εκ των όλίγων τās οποίας έχομεν.

Τρίτη ήνοιξε τās πύλας τής ή έτησΐα Έκθεσις του Συλλόγου «Παρνασσού», εξ έργων ζωγραφικής και γλυπτικής, τά όποια με μεγάλην αυτηρότητα εξέλεξε και με πολλήν καλαισθησίαν κατέταξε μία ειδική Έπιτροπή, υπό τήν προεδρείαν του εξόχου ζωγράφου Ίακωβίδου. Έδώ ό επισκέπτης έχει να θαυμάση έργα των καλλιτέρων ελλήνων καλλιτεχνών, παλαιών και νέων, προ πάντων δε των νέων, οι όποιοι φάνονται ότι θα ύπερδοϋν τούς παλαιούς, διότι και ή τέχνη προοδεΰει, και ή Έλλάς προοδεΰει, και τό μέλλον είνε πάντοτε καλλίτερον του παρελθόντος... Έν γένει ή εφετεινή Έκθεσις του Παρνασσού όμολογείται ως ανωτέρα όλων των μέχρι τούδε, και άποτελεί μίαν μεγάλην και αναντίρρητον επιτυχίαν.

Άλλ' οι ζωγράφοι όλοι δεν συνεφώνησαν να λάβουν μέρος εις τήν Έκθεσιν του «Παρνασσού.» Πολλοί εξ αυτών επρότιμησαν, — παντού, βλέπετε, ύπαρ-

χουν συμπάθειαι και αντιπάθειαι, — να στείλουν τά έργα των εις μίαν άλλην Έκθεσιν, τήν όποιαν διοργάνωσεν άλλη Έπιτροπή, υπό τήν προεδρείαν και αυτή διαπρεπούς ζωγράφου, του Ροΐλου, και ή οποία έγκατεστάθη εις τήν νέαν και μεγάλην αίθουσαν του Δημαρχείου. Και αυτή είνε ή τετάρτη Καλλιτεχνική Έκθεσις, έφάμιλλος προς τήν του «Παρνασσού», πλουσία εις έργα ζωγραφικής και γλυπτικής, ενδιαφέρουσα καθ' όλα.

Εις τās δύο αυτάς Εκθέσεις, αι όποια είνε άκόμη άνοικται, εκαιοντάδες επισκεπτών προσέρχονται καθημερινώς, και περιεργάζονται με προσογήν τά εκθέματα, και θαυμάζουν τήν ταχέϊαν πρόοδον τής καλλιτεχνικής εις τήν Έλλάδα, και εκπληττονται προ του ποσού και του ποιού τής παραγωγής, και άγροάζουν — οι πλουσιώτεροι — τά έργα του τους άρέσουν, και εκφέρουν τās γνώμας των — οι τεχνολογίται, — όσο: έσπουδάζαν αισθητικήν, και επεσκέφθησαν εις τās Μουσεία τής Ευρώπης τά έργα των μεγάλων ζωγράφων, και παρακολουθούν τήν εξέλιξιν τής τέχνης, διότι οι άλλοι δεν είμποροϋν να έχουν γνώμην, — και ανταλλάσσουν τās εντυπώσεις των — οι κοινοί επισκέπται, και αναγινώσκουν τās έφημερίδας διά να ήξέσουν τί λέγουν οι ειδικοί και να προσιέρχωνται εις τήν Έκθεσιν κάπως προετοιμασμένοι, — και γίνεται οΰτω μία καλλιτεχνική κίνησις, και δημιουργείται μία ζωή εις άτυμόφαρην τέχνης, οποία σπανίως παρτηρείται εις τās Αθήνας, όσον αυτάς τās ήμέρας.

Δεν άμριβάλλω, ότι εφροντίσατε και σεΐς να επισκεφθητε τās Έκθέσεις, ή ότι επιφυλάττεσθε να το κάμετε εις πρώτην ευκαιρίαν. Διότι θα ήτο μεγάλη έλλειψις και μεγάλη άδιαφορία και αφιλομουσία εκ μέρος σας, — τό όποιον άδυνατώ να πιστεύσω, — να μην έπωφεληθητε τής περιπτώσεως, διά να ιδήτε τόσα έργα μαζί των καλλιτέρων ελλήνων ζωγράφων, και να λάβετε μίαν ιδέαν περι τής ιδιοφυΐας εκάστου, και να γνωρίσετε ποίος ζωγραφίζει ή τούλάχιστον ποίος σάς άρέσει καλλίτερα, και να μορφώσετε όλίγον τό γούστο σας, τήν καλαισθησίαν σας, ή οποία μόνον διά τής συγχής θείας έργων τέχνης μορφώνεται. Διά σας τούς νέους μάλιστα, τό μάθημα είνε άπρακίτητον, διότι θα ήτο έντροπή να γνωρίζετε τούς καλλιτέχνας καλλίτερον του παρελθόντος... Έν γένει ή εφετεινή Έκθεσις του Παρνασσού όμολογείται ως ανωτέρα όλων των μέχρι τούδε, και άποτελεί μίαν μεγάλην και αναντίρρητον επιτυχίαν.

Άλλ' οι ζωγράφοι όλοι δεν συνεφώνησαν να λάβουν μέρος εις τήν Έκθεσιν του «Παρνασσού.» Πολλοί εξ αυτών επρότιμησαν, — παντού, βλέπετε, ύπαρ-

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Όσοι επεσκέφθησαν και περιέγραψαν τήν Κωνσταντινούπολιν, δεν έλησιμόνησαν τούς πολυάριθμους τής σκύλους. Οι σκύλοι αυτοί δεν είνε ίσως ευχάριστον θέαμα διά τούς ξένους, προσφέρουν όμως εις τούς κατοίκους τής μεγαλοπόλεως εκεινης ύπηρεσίας άξίας λόγου και άξίας τής ευγνωμοσύνης των.

Διότι ό στόμαχος των σκύλων έν γένει δεν έχει προλήψεις άνεκτικώτερος δε των λοιπών είνε ό στόμαχος των σκύλων τής Κωνσταντινούπολεως. Καταβροχθίζει τά πάντα, θησιμακτα και μη, χρησιμεΰει δε ως βορβοροφάγος καθαριστής και ως απολυμαντικός κλίβανος συγχρόνως, — τόσω μάλλον πολύτιμος, καθόσον προσφέρεται δωρεάν.

Έκτός τούτου, ό σκύλος τής Κωνσταντινούπολεως είνε σχετικώς ήπιου χαρακτήρος, έμμένεται από άληθη πατριωτισμόν και τρέφει άφωσίωσαν μεγάλην προς τούς δίποδας συμπατριώτας του. Τά αισθήματα όμως αυτά τρέφει διά μόνους τούς κατοίκους τής συνοικίας, όπου ή τύχη τόν έφερεν εις τόν κόσμον, και τήν όποιαν θεωρεί ως ιδιαιτέραν πετρίδα του.

Ζή έν τψ μέσφ των ανθρωπων έν ειρήνην και φέρεται με τρόποσ ευγενής, θωτευτικούς, και υιοΰς, υπό τήν καλλιτέραν σημασίαν τής λέξεως. Είνε πολύ έξυπνος, πολύ εργατικός, και άειπιδεκτικός προόδου» κατά τήν έκφρασιν διαπρεπούς ιατροϋ.

Οι σκύλοι είνε φύσει ζώα κοινωνικά, άλλ' εις τήν Κωνσταντινούπολιν μάλιστα άποτελοϋν πραγματικώς οικονωμίαν, τόσοσ έντέλως καθηρτισμένην, ώστε έχουν και νόμους ίδιους. Είνε κράτος έν κράτει. Ζούσ άνεξάρτητοι, εκλεύθεροι να διερχωνται τήν ζωήν των κατά βούλησιν. Άλλ' όμως, όλοι οι σκύλοι τής Κωνσταντινούπολεως δεν συγχροτοϋν κράτος ενιαίον. Διότι εκαστον τμήμα τής πόλεως έχει και μίαν χωριστήν δημοκρατίαν σκύλων άνεξαρτήτων, ελευθέρων, αϋτονόμων. Τό αυτό συμβαίνει και εις τά προάστεια, τό αυτό και εις τās άλλας επαρχίας τής Αϋτοκρατορίας.

Οι σκύλοι εκάστου τμήματος συνδέονται μεταξύ των διά τής συνηθείας και τής συγγενείας, άλληλοδοθηθϋνται, αγαπώνται και δεικνύουν τούς οδόντας μόνον εις τόν αυθάδη ή ανόητον ξένον, — σκύλον, — ό όποιος θα έτόλμα να παρουσιασθί έντός τής δικαιοδοσίας των.

Έκαστη κοινότης έχει τόν αρχηγόν της, ό όποιος, έννοείται, είνε πάντοτε ό ισχυρότερος, ό γενναϊότερος και ό ωραιότερος τής φυλής του. Ό αρχηγός αυτός έχει τό ύρος σοβαρόν και αξιοπρεπές ένόσφ δεν διαταράσσεται ή τάξις.

ἀλλ' ἄμα ξένος σκύλος τολμήσῃ νὰ τὰ ράξῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν συνοικίαν, τότε φαίνεται διὰ μιᾶς ὁ ἠρώϊσμός του. Ὁρμητικὸς, ἀκράτητος, ἐκτίθεται εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου καὶ μάχεται σῶμα πρὸς σῶμα ὅλη δὲ ἡ ἀγέλη παρασυρομένη ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς, ὁρμᾷ κατόπι του ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Πῶς δὲ τελειοῦναι συνήθως αἱ μάχαι αὗται;

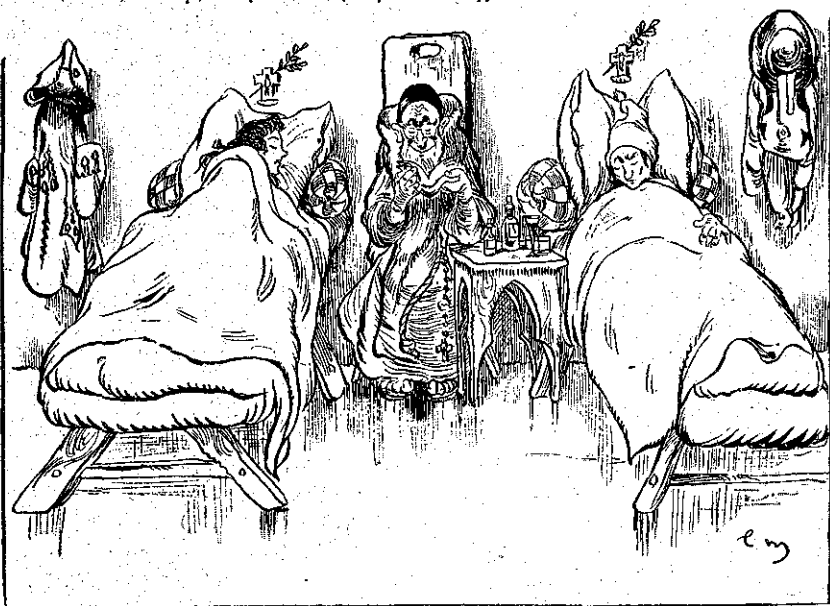
Ὁ νικηθεὶς πλαγιάζει κατὰ γῆς, ταπεινὸς καὶ ἐξευτελισμένος. Ἡ κεφαλὴ του κύπτει πρὸς τὸ στήθος καὶ ἡ γλῶσσά του λείπει πυρετωδῶς τὰ χεῖλη. Οὕτω ζητεῖ τὴν εἰρήνην. Καὶ ὁ νικηθεὶς ἀρχηγὸς ὑψώνει τὸν ὀπίσθιον πόδα ὑπεράνω τοῦ νικημένου καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου δεικνύει ὅτι τὸν ἐσυγχώρησεν. Ἐξεπλήθη ἡ κατὰ τῆς φυλῆς του ὕβρις διὰ τῆς ταπεινώσεως τοῦ νικηθέντος, ὁ ὁποῖος δύναται τώρα πλέον ἢ νὰ φύγῃ ἢ νὰ μείνῃ. Ἄν μείνῃ, θεωρεῖται ἐφεξῆς συμπολίτης τῶν νικητῶν του.

[Ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα Ζώων τοῦ Σαλλόου πρὸς διαδόσαν Ἰσπελίον Βιβλίον.]

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 337.)

Ἡ Βαλεντίνος ἐν τῷ μεταξὺ μονομαχεῖ μετὰ τὸν τρίτον. Ἀμύνεται, ἀποκρούει, ἐπιτίθεται, χτυπᾷ, ὡς γενναῖος μικρὸς

« Ἠγρύπνησεν ἐπὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο κλινῶν. » (Σελ. 348, στήλ. β'.)

Κερκὶς ποῦ εἶνε. Ἄλλ' ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἀνισὸς ἀγὼν δὲν παρατείνεται πολὺ. Μετ' ὀλίγον τὸ λεπτόν ξίφος θραύεται ἐπὶ τοῦ χαλυβδίνου θώρακος, καὶ ὁ Λέλιος δέχεται κατὰστηθα τὴν λεπίδα τοῦ κακούργου.

Οἱ τρεῖς μ. π. ρ. α. β. γ. ἀπ' οὗ ἐξεπλήρωσαν οὕτω τὴν ἐντολὴν τοῦ κυρίου των, θέσαν τὰ ξίφη των εἰς τὰς θήκας καὶ ἀπῆλθον ἡσύχως...

Μόνον ἀπ' οὗ ἐγάθησαν εἰς τὸ σκότος, ὁ Πονηρὸς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύπτης του, ἐπλησίασε τὸ ἀναισθητὸν σῶμα τοῦ Γιαννίου, ἤρπασε τὸν σάκκον μετὰ τὰ χρήματα, καὶ ὁ ἄθλιος ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Τὰ σώματα τοῦ βαρῶνου Κερκὶς καὶ τοῦ Γιαννίου ἐμειναν ἐξηπλωμένα εἰς τὸν δρομίσκον ἐκεῖνον, μέχρι τῆς ὥρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσήμανεν ὁ ὄρθρος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ θυρωρὸς ἐνὸς Μοναστηρίου Φραγκισκανῶν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ κατώφλιον, εἶδε τοὺς δύο ἀνθρώπους, ἐξεπλήγη, ἐπλησίασε καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἀνέπνεον ἀκόμη.

Τότε ἐφώνησε τοὺς ἀδελφούς του, καὶ οἱ ἀγαθοὶ καλόγηροι, μετ' ἐπισημνίαν καὶ προσοχὴν καὶ προσφύλαξιν, μετέφεραν τοὺς πληγωμένους ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου. Ἡτοιμάσθησαν ἀμέσως δύο κρεβάτια, τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, εἰς μικρὸν κελλίον ἀσβεστόχριστον ὅλον τὸ Μοναστήριον ἔκαμε θερμὴν παράκλησιν ὑπὲρ ἰάσεως τῶν δυστυχῶν ἐκεῖνων ἔπειτα, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἡγουμένου, ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννίδης παρεδόθησαν εἰς τὰς φιληθρώπους φροντίδας τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτύχιου.

Ὁ καλόγηρος αὐτὸς ἐπέδεσε τὰ τραύματα τῶν δύο μας φίλων, ἠγρύπνησεν ἐπὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο κλινῶν, παρηκολούθησε τὰς φάσεις τοῦ πυρετοῦ των, ἐδάκνησεν ὑπὲρ αὐτῶν τοὺς θησαυροὺς τῆς πείρας καὶ τῆς εὐσπλαχνίας του.

(διότι ἦτο ὀλίγον τι φλύαρος,) ἤρπασε νὰ τοὺς διηγεῖται φαιδρὰς ἱστορίας.

Ἡ ἔμφυτος εὐθυμία τῶν βενετῶν ἐνυπῆρχε καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μοναχοῦ Εὐτύχιου. Μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὑπῆρχε συγχρόνως καὶ ἄπειρος ἀγαθότης. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, τοῦ προστάτου του, δὲν κατεδίκαζε καὶ αὐτὸς κανένα. Συχνὰ εἰδειχνε τὸν οὐρανόν, λέγων: « Ἴδετε τί μεγάλη ποῦ εἶνε ἡ κυανὴ κατοικία! Ὑπάρχει βεβαίως ἐκεῖ θέσις δι' ὅλον τὸν κόσμον. »

Ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννίδης, ὠρρότατοι ἀκόμη, ἀλλ' ἄρκετὰ εὐδιάθετοι ἀπὸ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὰς περιποιήσεις τοῦ καλόγηρου, ἐκύτταζον τὸν οὐρανὸν διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ κελλίου του, καὶ ἀνωμολόγουν ὅτι τῶντι, ἡ «κυανὴ κατοικία» ἦτο ἀπέραντος.

Ἀμα ἐδυνάμωσαν ὀλίγον, ὁ ἀδελφὸς Εὐτύχιος τοὺς ἐγκλιθῆρας καὶ τοὺς δύο εἰς ψαθίνας πολυθρόνας, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου.

Ὁ κήπος τοῦ Μοναστηρίου ἦτο μᾶλλον ἀγρὸς, ἀλλ' ὁ πλεονεχρῆτων καὶ τερπνὸς ἀγρὸς ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Τὰ φυτὰ, ἄγρια καὶ ἡμερὰ, ἔθαλλον ἐκεῖ μετὰ πᾶσαν ἀφθονίαν καὶ μετὰ πᾶσαν ἐλευθερίαν, ἀνευλόγητα, ἀπείρακτα, ὅπως ἤθελεν ὁ Ἁγιος Φραγκίσκος νὰ ζοῦν ὅλα τὰ ἐμφυτὰ: ἀνθρωποὶ, ζῶα καὶ φυτὰ. Ἐκεῖ - μέσα δὲν ὑπῆρχον διαίρεσεις καὶ διακρίσεις, ὅπως εἰς τοὺς συνήθεις κοσμικοὺς κήπους, ὅπου ἡ βλάστησις ὑποβάλλεται εἰς κανόνας καὶ ὅπου τὸ ψαλλίδι τοῦ κηπουροῦ δουλεύει μετὰ τὴν ἀσπλαγγνίαν... Ἐν μικρὸν τετράγωνον μόνον εἶχε παραχωρηθῆ ἑξαιρητικῶς εἰς τὸν ἀδελφὸν Εὐτύχιον, διὰ νὰ καλλιεργῇ ἐκεῖ, χωριστὰ, τὰς ἱαματικὰς βοτάνας.

Καὶ ὁ μοναχὸς, χαιριζόμενος ὀλονὲν τὸν λίσγον του, διηγεῖτο εἰς τοὺς δύο τραυματίας τὴν θαυμαστὴν ἱστορίαν, τὸν «χρυσοῦν ἀπόλογον» τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου:

... Ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, τοῦ ἐξ Ἀσσιζῆς, ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἐπεξετείνετο εἰς ὅλα τὰ ζῶα καὶ εἰς ὅλα τὰ πράγματα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἁγιος τὰ μετεχειρίζετο ὡς φίλους, τὰ ζῶα καὶ τὰ πράγματα, μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐξεδήλωναν καὶ αὐτὰ τὴν φιλίαν των. Ὄταν ὁ Ἁγιος Φραγκίσκος περιπάτει παρὰ τὸν αἰγιαλόν, τὰ ψάρια ἐβγαζαν τὸ κεφάλι των ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ τὸν παρηκολούθουν ἐν σώματι. Ὀμίλει μετὰ τὰς χελιδόνας. Ἐνας ἄγιος λύκος ἐγένετο ἡμέρος καὶ ἐπαύσε νὰ σπαράξῃ τὰ πρόβατα, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσῃ τὸν χειμῶνα, τὰ γυμνά δένδρα ἐνεδύοντο μετὰ φύλλα πρὸς τιμὴν του. Ὄταν διήρχετο ἀπὸ ἐξοχὴν, ἐσταματοῦσε διὰ νὰ χαιρε-

τῆσιν τὰς ἀκριδας, λέγων: « Ἀκριδες, ἀδελφαί μου! »

— Αὐτὸς, προσέθετεν ὁ Εὐτύχιος, αὐτὸς ὠδήγησε πρὸς σᾶς μετὰ τὸν δάκτυλόν του τὸν ἀδελφὸν Παῦλον, τὸν θυρωρὸν μας, ὅταν σᾶς εἶδεν ἐξηπλωμένους καὶ ἀναισθητοὺς ἀπέξω ἀπὸ τὸ Μοναστήριον μας.

Ἄλλ' ἡ τελευταία αὕτη λεπτομέρεια δὲν ἤμπορούσε νὰ χωρῆσθαι εὐκόλα εἰς τὸν νοῦν τοῦ Γιαννίου.

— Μὰ εἶθε βέβαιος, πολὺ βέβαιος, ἀδελφέ μου, ὅτι ὁ Ἁγιος Φραγκίσκος μᾶς ἔσωσεν; ἠρώτα με πείσμα τὸν καλόγηρον.

— Καὶ γιατί ὄχι, φίλε Γιαννιέ;

— Μήπως μᾶς ἔσωσεν ὁ Ἁγιος Ὑβ; Ἐγὼ εἶσαι λέω...

— Καὶ γιατί, φίλε μου, ὁ Ἁγιος Ὑβ;

— Γιατί ὁ Ἁγιος Ὑβ εἶνε ἀπὸ τὴν Βρετάνη, σὺν καὶ μᾶς, εἶνε πατριώτης μας ἔν φ' ὁ Ἁγιος Φραγκίσκος εἶνε ἀπὸ ἐδῶ, εἶνε ἄγιος Βενετσάνος!

Ἡ ἀπάντησις ὅτι ὁ Ἁγιος Φραγκίσκος ἦτο «Ἁγιος Βενετσάνος», ἐφάνη τόσο ἀστεία εἰς τὸν ἀδελφὸν Εὐτύχιον, ὥστε κατελήθη ὑπὸ μεγάλου γέλωτος καὶ διὰ πολλὴν ὥραν ἐθώπευε τὴν γαστέρα του, τὴν ἀρκετὰ ἐξωγκωμένην. Ἐπειτα αἱ θωπεῖαι του μετετέθησαν εἰς τὸν ὦμον τοῦ Γιαννίου, πρὸς τὸν ὁποῖον μετὰ πονηρίαν ὅλως βενετικῆν, εἶπεν:

— Ἐ, δὲν πειράζει! Ὁ Ἁγιος Φραγκίσκος εἶνε τόσο καλὸς, τόσο ἡμέρος, ὥστε θὰ ὑποχωρήσῃ ἀμέσως πρὸ τοῦ ἀγίου Ὑβ. φθάνει μόνον νὰ τον παρακαλέσῃ. Ἐπειτα θὰ του χρωστᾷ καὶ χάρι, ποῦ ἔσωσεν ἕνα τόσο καλὸ παιδί, σὺν καὶ σίνα, Γιαννιέ.

Πρὸ ἡμερῶν ἤδη ὁ ἀδελφὸς Εὐτύχιος εἶχε δεχθῆ τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ Βαλεντίνου, καὶ ἐγνώριζεν ὅλην τὴν ἱστορίαν. Δὲν εὕρισκε τίποτε τὸ ἐπαινετὸν εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τίποτε τὸ κολάσιμον. Ἡ σειρὰ ἐκείνη τῶν ἀνδραγαθιμάτων καὶ τῶν ἀστειοτήτων, — αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε ἐπληρόντο τόσο ἀκριβᾶ, — σειρὰ ἐκτετατομένη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Βρετάνης μέχρι τῆς Βενετίας, ἀπέπνευεν ἄρωμα νεότητος, ἀπειρίας καὶ εὐπιστίας, ἠδὲ διὰ τὴν ἀνεξίτητον ψυχὴν τοῦ Φραγκισκανοῦ. Ἠγάπα καὶ ἐξέτιμα τὸν Γιαννιόν, ἀλλ' ἤσθάνετο πρὸς τὸν Βαλεντίνον φιλίαν τρυφερωτέραν, πλήρη ἀνοχῆς.

Ἡ δὲ μετάνοια τοῦ Βαλεντίνου, ἡ λύπη του διότι δυσχερέστης τὸν πατέρα του, ὁ θερμὸς πόθος, τὸν ὁποῖον ἐξέφραζε καθημερινῶς, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Κερκὶς, νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ κόμητος καὶ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν συγγνώμην του, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα ἐπειθον τὸν ἀδελφὸν Εὐτύχιον, ὅτι εἶχε σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον ἕνα καλὸ παιδί.

Ἐν τούτοις ἡ θεραπεία τῶν τραυμά-

των ἔβαινε κανονικῆ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ δύο νέοι θὰ ἦσαν ἐντελῶς καλά, καὶ ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν διὰ τὸ μέλλον. Καὶ τὸ μέλλον προσιωνίζετο πολὺ θλιβερὸν διὰ τὸν Βαλεντίνον καὶ διὰ τὸν Γιαννιόν, ἕνα χαϊδευμένον ἀρχοντόπουλον καὶ ἕνα μικρὸν χωρικόν, εὕρισκομένους χιλιάδας λεύγας μακρὰν τῆς πα-

τρίδος των, εἰς ξένον τόπον, χωρὶς προστασίας, χωρὶς χρήματα.

Ὁ Βαλεντίνος ἐσυλλογιζέτο περίλυπος, ὁ Γιαννίδης ἔμεινε κατηφής, ὁ δὲ ἀδελφὸς Εὐτύχιος εὕρισκεν εἰς τὴν ἀγαθὴν καρδίαν του τὴν ἀπλουστέραν καὶ τρυφερωτέραν λύσιν: (Ἐπιτετα συνέχεια) ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ.

Ὁ Γιαννάκης εἶνε λοιπόν ἀπαρηγόρητος. Ὁ Ἀσπρούλης εἶνε καὶ αὐτὸς λυπημένος, ποῦ του ἐπῆραν τόσα ἀδελφάκια του. Καὶ ἡ Μάρω ἐσυλλογιζέθη ὅτι ἕνας περίπατος θὰ ἔκαμνε καλὸ καὶ εἰς τοὺς δύο.

— Γιαννάκη, λέγει τοῦ ἀδελφοῦ της, πάμε λίγο ἔξω. ὡς τὸν πλάτανο; Νὰ πάρωμε μαζί μας καὶ τὸν Ἀσπρούλη μετὰ τὴ μητέρα του; ἔ;

Ἄκουσ ἐκεῖ! Ὁ Γιαννάκης εἶνε προθυμώτατος. Δός του «ἔξω» καὶ ἄλλο δὲν θέλει. Ἀμέσως λησμονεῖ καὶ τὴ λύπη του καὶ ὅλα... Ὁ περίπατος ὅμως δὲν ἐπέτυχε, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀσπρούλη.

Τὸ καίμενο τὸ ἀρνάκι, ἀσυνείθιστο φαίνεται νὰ τρέχῃ, ἐκτύπησε τὸ ποδαράκι του σὲ μιὰ πέτρα, καὶ κουτσάινει.

Ὁ Γιαννάκης θέλει, καλὰ καὶ σώνει, νὰ το πάρῃ ἑστὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ το γυρίσῃ ἑστὸ μανδρὶ. Τὸ βάρος εἶνε μεγάλο γι' αὐτὸν καὶ του δίνει πολὺν κόπο. Καὶ ἡ ἀνησυχία τῆς Μάρως εἶνε μεγάλη. Φοβάται μὴν κουραστῇ ὁ Γιαννάκης πολὺ καὶ ἀρρωστήσῃ.

— Ἀφσέ το χάμω, σοῦ λέγω. Θὰ του περάσῃ τὸ πόδι! φωνάζει ἡ Μάρω. — Δέν το ἀφίνω, σοῦ λέγω, γιατί θὰ γίνῃ χειρότερα! φωνάζει ὁ Γιαννῆς.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, τί κάμνει ἡ προβατίνα, ἡ μητέρα τοῦ Ἀσπρούλη;

Λυπῶμοι πολὺ ποῦ θὰ σὰς τὸ πῶ: Βόσκει, χωρὶς νὰ τὴν μέλῃ καθόλου. Δέν δίδει μιὰ πεντάρα, ποῦ λέγουν, ἂν ἐκουσάθῃ τὸ παιδί της.

Ποῦ ξέρεῖ τὸ καίμενο τὸ ζῶον ἀπ' αὐτὰ; Ὅπως νὰ πῆτε, ζῶον εἶνε πάντα!

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ

